

Poppy & Claude

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Laurie Frankel

Poppy & Claude

Vertaald uit het Engels
door Marion Drolsbach

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3681 2

© 2017 Laurie Frankel

Published by arrangement with Flatiron Books. All rights reserved.

© 2017 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Laurie Frankel

Oorspronkelijke titel *This Is How It Always Is*

Oorspronkelijke uitgever Flatiron Books, New York

Omslagontwerp Janine Jansen

Omslagillustratie © Vanesa Munoz / Trevillion Images

Foto auteur © Natalia Dotto

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor D.R.M.H.M.F.
mijn iemand

Is het altijd 'of'?

Is het nooit 'en'?

Stephen Sondheim, *Into the Woods*

Spreek ik mezelf tegen?

Heel goed, dan spreek ik mezelf tegen.

(Ik ben omvangrijk, ik omvat menigten.)

Walt Whitman, 'Song Of Myself'

I

Op zekere dag werd Claude geboren

Maar eerst werd Roo geboren: Roosevelt Walsh-Adams. Ze hadden om de gebruikelijke redenen – en in weerwil daarvan – besloten hun achternamen te combineren, hoofdzakelijk omdat hun eerste kind de naam van zijn grootvader kon dragen zonder dat die al te presidentieel klonk. Dat vonden zijn ouders een te grote belasting voor een kersvers mensje van 2800 gram. Dus werd Roo geboren: een krijsend, glibberig, roze wondertje. Daarna kwam Ben. Toen ze na veel plussen en minnen hadden besloten het er nog één keer op te wagen, kregen ze prompt een tweeling: Rigel en Orion, die hun afkeer van hun naam ongetwijfeld niet onder stoelen of banken zouden steken zodra ze eenmaal vier waren geworden, vooral wanneer Rigel erachter zou komen dat hij naar de teen van het sterrenbeeld was vernoemd. Ze waren echter voorlopig nog te klein en te luidruchtig om zich daar iets van aan te trekken. De stap van twee naar vier kinderen was zo astronomisch geweest dat hun ouders hun blik hemelwaarts hadden gericht.

Dit alles verklaarde waarom Rosie Walsh, een vrouw doorkneed in de wetenschap, een discipel van de logica en de rede, iemand die stevig op haar rechterhersenhelft steunde en bovendien een arts was die wel beter wist, voordat Claude werd gemaakt haar bed van de muur naar het midden van de kamer sleepte, zodat het oost-west en niet noord-zuid was gericht. Uit de Talmoed bleek heel duidelijk dat een man in een bed dat naar het noorden was gericht veel zonen kreeg, zo had haar moeder verklaard nadat ze dat op een

website had gelezen. Hoewel Rosie daar grote vraagtekens bij zette, zoals bij het meeste wat de Talmoed te bieden had, wilde ze geen risico nemen. Ze had haar man bij de lunch dan ook stilletjes zalm voorgeschoteld en, al waren ze uiteraard volwassen, chocolate-chip cookies, omdat de Duitse folklore rood vlees en hartige snacks voorschreef aan mannen die een erfgenaam wensten en zoet vermaak in de middag aan hen die naar een dochter verlangden. Dezelfde website raadde ook aan een pollepel onder het bed neer te leggen om een meisje te verwekken, wat ze aanvankelijk had gedaan, maar daarna vond ze zichzelf belachelijk en smeed ze de pollepel op de toilettafel, totdat ze bedacht dat Penn haar zou uitlachen – en terecht – als hij hem daar zag liggen, dus verborg ze hem op de enige beschikbare plek: onder het bed. Kwaad kon het in elk geval niet.

De bronnen, die almaar dubieuzer werden, adviseerden ook de missionarishouding, en daar wilde ze met plezier aan toegeven. Wat haar betreft was de missionarishouding zoiets als vanille-ijs: naar verluidt saai en iets waar alleen passieloze, fantasieloze, uitgeputte mensen voor kozen, maar eigenlijk de beste. Ze vond het leuk om Penns gezicht van zo dichtbij te zien dat het net als een modernistisch schilderij in stukjes uiteen viel. Ze hield ervan als hij met zijn volle lengte op haar volle lengte lag. Mensen die het perse ondersteboven of van achteren wilden doen – of die gesuikerde bacon, gerookt zeezout of klontjes koekjesdeeg aan hun ijs toevoegden – probeerden waarschijnlijk iets te compenseren wat om te beginnen al van slechte kwaliteit was.

De dubieuze bronnen adviseerden ook dat de vrouw zich van een orgasme diende te onthouden. Maar je kon zulke dingen ook te ver doorvoeren.

Op zekere dag begonnen dr. Rosalind Walsh en haar man in een onbedwingbare opwelling te vrijen, een vrijpartij die zichzelf op-eiste en waaraan ze om allerlei redenen toegaven, ook omdat ze in feite geen andere keus hadden. Met vier zonen en twee banen was de seks nu weliswaar beter, maar minder onvermijdbaar. Meer vermijdbaar? In elk geval gebeurde het tegenwoordig enkel nog na enige voorbereiding en een gesprek, en niet meer nadat ze elkaar

de kleren van het lijf hadden gerukt en tegen de muur aan stonden geperst. Rosie had die week nachtdienst in het ziekenhuis. Penn werkte thuis. Nadat ze hadden geluncht, had hij wat research gedaan voor zijn boek, terwijl zij was gaan trainen. Daarna had ze een pollepel gepakt, het bed naar het midden van de kamer geschoven en zich helemaal uitgekleed.

Penn zat op de rand van het bed, met zijn leesbril nog op zijn neus, en in zijn ene hand een markeerstift en in zijn andere een artikel over voedselschaarste in de Tweede Wereldoorlog. ‘Het laatste wat ik zou willen, is je weerhouden van wat er staat te gebeuren.’ Hij legde zijn artikel weg, zette zijn bril af, trok zijn kleren uit en kroop naast haar in bed. ‘Maar je snapt dat we er hierdoor juist zo’n puinzooi van hebben gemaakt.’

‘Door voor een meisje te gaan?’ Dat was zo. Voor deze-keerwordt-het-vast-een-meisje hadden ze zich na Ben tot nog ééntje laten overhalen.

‘Door overdag uit de kleren te gaan,’ antwoordde Penn.

‘Welke puinzooi?’ Ze glimlachte.

‘Heb je de speelkamer deze week al eens gezien?’

‘Daar kom ik nooit.’

‘Puinzooi is nog zacht uitgedrukt. Puinzooi geeft alleen de omvang van de ramp aan, maar niet de ernst van het gevaar. Als de speelkamer een luchthaven was, dan zou de veiligheidscode rood zijn.’

‘Dat is toch altijd zo?’ zei ze, terwijl ze hem op zijn mond kuste en toen in zijn hals en daarna weer op zijn mond.

‘Altijd,’ beaamde hij, langs haar tong.

Korte tijd later, maar niet te kort, ontstond Claude, zoals dat gaat met zulke dingen, hoewel ze zich daarvan op dat moment geen van drieën bewust waren. Het had Rosie altijd nuttig geleken voor de menselijke evolutie als de vrouw zou voelen wanneer de zaadcel de eicel binnendrong. Dan zou ze een hele maand eerder dan ze over het algemeen deed met drinken en sushi eten kunnen ophouden en alleen nog maar de juiste soort kaas eten. Zo’n belangrijke fase van het leven, de bevruchting, ging volkomen ongemerkt aan je voorbij. Er was een tijd geweest dat ze na de seks in een

innige omhelzing in slaap vielen, met hun natintelende benen verstrengeld, of tot in de kleine uurtjes diepzinnig lagen te filosoferen of soms opnieuw gingen vrijen. Nu pakte Penn zijn artikel over voedselschaarste weer op, gunde zich zeven minuten om het naakt tegen het hoofdeinde leunend te lezen voordat hij naar beneden ging om vijfendertig minuten lang het eten voor te bereiden voordat hij naar de crèche reed om Rigel en Orion op te halen. Rosie kleedde zich aan, maakte zich op om naar haar werk te gaan en liep naar de bushalte om Roo en Ben op te vangen. Al die tijd was Claude stilletjes bezig te ontstaan, door eerst bijeen te komen en door zich in de daaropvolgende dagen, weken en maanden te delen, te delen en nog eens te delen.

Wat Rosie altijd te horen kreeg, was: 'Je bent zeker katholiek?' Maar dat werd niet vragend uitgesproken, zoals wanneer je echt iets wilt vragen. Of ze vroegen zogenaamd voor de grap: 'Je weet dat er manieren zijn om zoiets te voorkomen?' Of ze zeiden: 'Liever jij dan ik,' wat nergens op sloeg, aangezien dat duidelijk al het geval was. Of ze vroegen: 'Zijn ze allemaal van jou?' Dat waren ze inderdaad. Op een ouderraadvergadering een jaar eerder had een moeder Rosie apart genomen om haar aan te raden geen condooms op het prikbord naast het bed te prikken, ook al leek dat nog zo'n handige bewaarplek. Dat was een les, biechtte ze op met een hoofdgebaar naar een leerling uit groep drie die in de hoek lijm van zijn vingers zat te likken, die ze uit bittere ervaring had geleerd. Het stichten van een gezin vond Rosie net zoiets intiems als de gebruikelijke aftrap tot dat proces en even onbeleefd om in een beschaafd gesprek met kennissen ter sprake te brengen, laat staan openlijk te veroordelen. Toch was dat precies wat haar overkwam, meestal een paar keer per week. Vandaag overkwam haar dat bij de bushalte toen ze op Roo en Ben stond te wachten, terwijl de ene helft van bijna-Claude op de andere helft afstormde.

'Ik snap niet hoe je het doet.' Heather. Haar buurvrouw. Dat was ook iets wat ze vaak te horen kreeg: kritiek verpakt als compliment. Rosie lachte. Een gemaakte lach. 'Ach. Je weet wel.'

'Nee, ik bedoel het serieus.' Maar ze bedoelde het niet serieus. 'Ik

bedoel, Penn heeft natuurlijk geen baan. Maar jij wel.'

'Penn werkt thuis,' legde Rosie uit. Voor de zoveelste keer. Het was niet voor het eerst dat ze zo'n gesprek voerden. Dat werd telkens wanneer de bus aan de late kant was gevoerd. Dat was elke keer wanneer het sneeuwde en sommige maanden sneeuwde het elke dag. Ze vond dat de openbare scholen in Madison, Wisconsin hun buschauffeurs een speciale cursus 'rijden bij sneeuw' moesten geven – dat was toch gewoon een kwestie van gezond verstand? Blijkbaar was zij de enige die daar zo over dacht. Nu was het een warme dag in september en rook het naar een onweersbui in de namiddag, dus wie weet waarom de bus zo laat was.

'Ik bedoel, ik weet dat hij werkt.' Heather begon vrijwel elke zin met 'ik bedoel', wat Rosie vanzelfsprekend vond. 'Maar het is geen baan.'

'Schrijven is wél een baan.' Penns werk in wording – hij noemde het die VR: die Verdomde Roman – leverde nog niet genoeg op om van te kunnen leven, maar hij schreef elke dag heel ijverig. 'Het is alleen geen baantje van negen tot vijf.'

'Maakt dat echt iets uit?'

'Mijn baan is ook niet van negen tot vijf.' Ze keek op haar horloge. Eigenlijk moest ze al over een uurtje in het ziekenhuis zijn. Nachtdiensten waren gruwelijk, maar makkelijker voor de planning. Soms was het gewoon minder lastig om maar helemaal niet meer te gaan slapen dan iedere keer kinderopvang proberen te regelen als de kinderen eerder naar huis werden gestuurd of voor vakanties, feestdagen, trainingsdagen voor het personeel en ouderbesprekingen. Het was ook een feit dat nachten op de spoedeisende hulp vaak rustiger waren dan thuis bij haar gezin. Soms kwam er zelfs minder bloed aan te pas.

'Jawel, maar ik bedoel, jij bent dokter,' zei Heather.

'Nou en?'

'Nou, dokter zijn is een echte baan.'

'Schrijven ook.'

'Ik snap niet hoe je het doet,' zei Heather weer, hoofdschuddend. Toen voegde ze er giechelend aan toe: 'Of waarom.'

Het 'hoe' was in feite makkelijker te beantwoorden dan het

‘waarom’. Het antwoord op ‘hoe’ was hetzelfde als op alle onmogelijke dingen die je evengoed klaarspeelde. Eén dag tegelijk. De ene voet voor de andere. Allen voor één en één voor allen. In elk geval een of ander cliché met het woord ‘één’ erin, ironisch genoeg, aangezien het heel lang geleden was dat ze in haar eentje was. Ze dreef de jongens – een paar van de jongens – naar de auto. Als ze dit gesprek elke dag met Heather bij de bushalte moest voeren, kon ze de kinderen net zo goed zelf van school halen. Naar de bushalte heen en weer rijden was absurd. Het was toch de bedoeling dat de bus de kinderen van huis naar school bracht?

Ze was dol op hun grote oude boerderij, hun zes hectare weidse, overwoekerde grond die voortdurend verwilderde. Er stond een schuur die alleen nog maar de herinnering aan een schuur was, een mysterieus beekje dat nat genoeg was om leuk te zijn, maar niet diep of snel genoeg om je zorgen over te maken. Het huis was berekend op een boerengezin met veel kinderen die voor dag en dauw opstonden om te helpen de koeien te melken of het vee te voeren, of wat boerenkinderen ook deden. Rosie en Penn hadden geen koeien om te melken en ook geen andere dieren, behalve de puppy (Jupiter, een cadeautje voor de vierde verjaardag van de tweeling), maar ze hadden meestal wel kinderen die voor dag en dauw op waren. Die kinderen hadden veel slaapkamers nodig en daarvan waren er zat in de boerderij, plus een volmaakte kinderkamer bij de hoofdslaapkamer, die constant naar talkpoeder rook en die geel was geschilderd, voor het geval de baby eindelijk een meisje was. De vloeren liepen scheef, de muren waren niet geluiddicht en het duurde een eeuw voordat het water warm was. Maar Rosie hield van de wanorde van het huis, die paste bij de wanorde van haar gezin. Als bijvoorbeeld de plinten beschadigd werden, en dat werden ze, vond niemand dat erg. Toch waren er dagen waarop een doodlopend straatje met een bushalte in een saaie voorstad haar eenvoudiger leek. Er waren dagen waarop ze domweg geen energie had. Vandaag was ze moe. Hoe dat kwam, wist ze niet, maar ze moest de moeheid van zich afzetten. Haar werkdag was nog niet eens begonnen.

Thuis ging ze verder met die ene voet, één dag, één voor allen. Penn gaf de jongens een welkomstkus, Rosie een afscheidskus en

ging Rigel en Orion halen. Rosie ging het eten klaarmaken dat Penn al had voorbereid: groenten bakken die hij had kleingesneden, rijst kruiden die hij had gekookt, garnalen grillen die hij had gemarineerd. (Ze wist nog niet dat de op elkaar afstormende Claude-helften elke kans uitsloten dat ze door het midden van rood vlees een meisje zou krijgen.) Terwijl de bonen sudderden, maakte ze lunchtrommeltjes leeg, controleerde ze mappen, sorteerde ze formulieren. Terwijl de saus indikte, deed ze de afwas van de vorige avond. Terwijl ze afdroogde, onderbrak ze tot drie keer toe de rolschaatswedstrijd die Roo en Ben in de woonkamer hielden. (Niet dat ze er uiteindelijk in slaagde hen te laten ophouden. Ze slaagde er alleen in zich er niet meer druk om te maken.)

Daarna dekte Roo de tafel en schonk Ben de glazen vol met water. Toen kwamen Penn, Rigel en Orion binnen, alle drie doorweekt en van streek: Penn door het verkeer dat volgens hem een chaos was vanwege de onweersbui, Rigel en Orion door iets wat te maken had met een zandtafel, wat Rosie niet kon verstaan maar waarop ze met meelevende geluiden reageerde. Als het zo druk was op de weg, moest ze eerder de deur uit. Als ze eerder de deur uit moest, moest ze nu meteen weg. Penn haalde de garnalen onder de grill vandaan en de rijst uit de pan, mengde alles door de groenten in de wok, roerde de saus en de bonen door elkaar en schepte van alles een paar lepels in een enorme plastic bak, pakte er een lepel bij en stopte Rosie de bak toe, terwijl zij controleerde hoeveel van de vele dingen die ze absoluut niet mocht vergeten er werkelijk in haar tas zaten. Een paar. Ze gaf iedereen haastig een kus en holde naar de auto. Als het verkeer echt zo erg was als Penn zei, zou ze haar avondeten op weg naar het ziekenhuis kunnen opeten.

Dat was 'hoe'. Eén dag tegelijk. De ene voet voor de andere. Allen voor één. Het was niet zozeer dat Penn en zij op een gelijkwaardig zen-huwelijk en een volmaakt uitgebalanceerd ouderschap uit waren geweest. Het was alleen dat er veel meer te doen was dan twee mensen konden behappen, maar doordat ze allebei elk vrij ogenblik benutten, werden sommige dingen die gedaan moesten worden daadwerkelijk gedaan.

De ene dienst is de andere waard. Twee weten meer dan één.

‘Waarom’ was moeilijker te beantwoorden. Rosie dacht er onderweg naar het ziekenhuis de hele tijd over na: niet die dag, maar 257 dagen later, de dag waarop Claude werd geboren. De bevalling kwam tijdens het avondeten echt op gang, al wist ze de hele ochtend en middag dat het bijna zover was. Haar voeten jeukten vreemd vlak voordat de weeën begonnen. Dat gevoel kende ze uit ervaring en ze vermoedde dat de baby de volgende dag of eventueel de dag daarna zou komen, waardoor ze, hoewel de weeën elkaar sneller en heftiger opvolgden, gewoon het eten ging klaarmaken. Maar tussen het doorgeven van de salade en het opeten van de pasta kwamen de weeën niet meer om de zeven minuten, maar om de drie. Penn vroeg: ‘Zullen we een toetje nemen?’ Rosie antwoordde: ‘We kunnen beter naar het ziekenhuis gaan.’

Hoe ze thuis moesten komen was de vraag, maar voorlopig pasten ze nog met z’n allen in één auto. Rosie installeerde zich voorin, kalm maar moeizaam. Penn griste de tassen mee. Die waren niet voor Rosie, die maar heel weinig nodig had. Ze was nooit het type geweest om van tevoren een muziek-cd of een fotocollage te maken of een speciaal kussen klaar te leggen voor de verloskamer, en inmiddels had ze gemerkt dat zelfs de paar spullen die ze eerdere keren had meegebracht overbodig waren. Nee, de tassen waren voor haar moeder. Er zat van alles in om urenlang en misschien wel dagen achtereen met vier kleine impulsieve jongetjes in een wachtkamer te kunnen doorbrengen: boeken, treintjes, legoblokken, plakstiften, pakjes sap, mueslirepen, knuffels, dekentjes en bepaalde kussens. Rosie had geen speciaal kussen nodig voor het ziekenhuis. Dat was het verschil tussen haar en haar zonen.

De ene jongen z’n troep is de andere jongen z’n schat. Terug naar af.

De hele weg naar het ziekenhuis, terwijl de kinderen in hun autozitjes en op hun verhogingskussens ‘Peter Pan’ zongen – hun op-pas had een rol in de musical op haar middelbare school – Penn in haar hand kneep en zich niet overtuigend nonchalant voordeed door zich braaf aan alle aangegeven maximumsnelheden te houden en zij de verleiding weerstond om te zeggen dat hij verdomme moest opschieten, kon ze maar aan één woord denken: Poppy. Als

de baby een meisje was – wat toch het geval moest zijn: ze had immers vis en koekjes gegeten, ze had 's middags naar het oosten gericht seks gehad en ze had dat gedoe met die pollepel gedaan, maar bovendien was zij nu eens aan de beurt – dan noemde ze haar Poppy.

Die naam hadden ze al bij de eerste zwangerschap gekozen. Rosie had hem al veel langer in gedachte, sinds ze op een zwarte dag op het ziekenhuisbed van haar zusje zat, terwijl hun ouders even in de cafetaria waren. Rosie was Poppy's pruik aan het vlechten en Poppy vlocht het haar van haar pop toen ze zomaar opeens zei: 'Ik zal nooit het haar van mijn kindje kunnen vlechten.' Haar stem klonk schor. Rosie wist dat het door de chemokuur kwam, maar op dat moment leek het alsof er iets binnen in haar kleine zusje worstelde om naar buiten te komen – en daarin slaagde – een kwelgeest, een heks of een demon, iets wat af en toe bij vlagen al doorbrak: een kraakstem, rode ogen, blauwe plekken die langzaam ontstonden en zich daarna leken uit te breiden en te vermenigvuldigen, alsof er onder haar tere opperhuid een kolkende zee van paarse huid loskwam. Dat vond Rosie niet eng, maar eerder een geruststellende gedachte. Ze verwelkomde de demon die uit haar zusje naar buiten kwam, omdat het steeds duidelijker werd dat Poppy die verschrikkelijke, onuitsprekelijke, ondenkbare ziekte niet zou kunnen overleven, maar misschien kon de demon dat wel. De demon Poppy leek veel sterker. De demon Poppy had veel meer vechtlust.

'Zorg jij voor me voor Klaver?' vroeg Poppy schor. Omdat Rosie naar een roos was vernoemd en Poppy naar een klaproos, had ook de pop een bloemennaam gekregen.

Rosie knikte. Dat was het enige waartoe ze in staat was. Maar opeens was Poppy's gewone stem weer terug: 'Waar zullen we met vakantie naartoe gaan?'

'Wanneer?'

'Wanneer ik hier weg mag.'

'Weet ik niet.' De enige plaats waar ze tot dusver ooit op vakantie waren geweest, was het huis van hun grootouders dat naar kelder rook. 'Waar wil je graag naartoe?'

'Naar Siam,' antwoordde Poppy onmiddellijk.

‘Siam?’

‘Net als in *The King and I*.’ Het ziekenhuis had een slecht voorziene videotheek waarvan die film het hoogtepunt was. En Poppy had veel tijd om te liggen.

‘We gaan overal naartoe,’ beloofde Rosie. ‘Zodra je hier weg mag. Nou ja, waarschijnlijk moeten we wel eerst nog vier jaar wachten totdat ik mijn rijbewijs heb. Is Siam op rijafstand?’

‘Weet ik niet. Waarschijnlijk.’ Poppy lachte blij. ‘Wat kun jij goed vlechten.’ Dat was het beste van kanker, zo bleek. Poppy’s pruikhaar was veel langer en minder klitterig dan haar eigen haar. ‘Fijn voor je dochtertje later.’

Op datzelfde moment nam Rosalind Walsh, twaalf jaar oud, zich twee dingen voor: dat haar dochter lang haar zou hebben, echt heel lang, lang genoeg om erop te kunnen zitten, en dat ze haar Poppy zou noemen. Uiteindelijk kwam Rosie tot de ontdekking dat Siam tegenwoordig Thailand heette, maar het zou nog jaren duren voordat ze ernaartoe zou gaan, en niet op vakantie. Dit was de laatste keer dat ze met haar zusje alleen was.

De hele weg naar het ziekenhuis, terwijl Penn ‘Puffen, puffen!’ prevelde, Roo ‘*I gotta crow*’ zong en Ben, Rigel en Orion net als in *Peter Pan* luidkeels met hun jongensstemmetjes ‘*Er-er-er-errrr*’ terugkrasten, fluisterde Rosie: ‘Poppy. Poppy. Poppy. Poppy.’

Twintig minuten nadat ze bij de ingang waren gestopt was de baby zover.

‘Persen,’ zei de dokter.

‘Puffen,’ zei Penn.

‘Poppy,’ zei Rosie. ‘Poppy. Poppy. Poppy.’

Was dat de reden? Probeerde ze telkens weer een dochter te verwekken om een oude droom van haar zusje te verwezenlijken, de droom van een tienjarige bovendien? Dacht ze dat deze dochter als tienjarige het meisje zou worden dat ze had verloren, haar zusje Poppy, en verderging waar Poppy was gebleven, om alle beloften van dat beknotte, afgekapte, uitgedoofde leventje waar te maken? Zolang ze zorgde dat haar baarmoeder vol bleef, zou Poppy, een versie van Poppy – een wachtende, waakzame, dolende Poppy-demon – misschien al haar rondzwerfende atomen bijeenrapen en